

Мерсел БИЉАЛИ

“
*Golemi rabot i
za mali lu/e*
”

Во еден рурален регион на Индија било обичај поглавицата на селото, каде што се организирал неделниот панаѓур, да им удира по една мала шлаканица на продавачите на стоката, со цел работата да им тргне добро и успешно. За возврат секој од продавачите му ја бакнувал раката на поглавицата. Но, се случувало да настане проблем ако пазарот се одржувал токму на границата меѓу две или повеќе села. Тогаш поглавиците никако не можеле да се договорат кој од нив прв ќе им удри шлаканица на пазарџиите. Често кавгите поради суетите станувале толку жестоки, што понекогаш се случувало воопшто тој ден и да не профункционира пазарот.

Тука во прашање биле честа, рангирањето и угледот на секој поглавица, па и на нивните поданици, и затоа кавгите биле многу жестоки. Се обиделе да најдат некакви критериуми за рангирање и за предност, но тешко, без поголеми проблеми, минувало договарањето околу предноста за давање шлаканици. Се инсистирало на критериуми како големината на селото, богатството на поглавицата итн. Но, тешко можеле да се договорат. На крај некако успеале да најдат решение за проблемот со тоа што староста на поглавицата станал единствен критериум за предност.

чи, очигледно е дека мразот е тука, околу нив, но треба да се води дијалог за неговото топење, во време кога и водата околу нив треба да ја направат жешка. Но, по сè изгледа, кај нас и мразот, како и многу друго, е нешто посебно, нешто вонсериски и тешко се топи, па што повеќе се настојува да се топи тој сè повеќе станува поладен и поголем.

Неколку средби меѓу премиерот и претседателот минаа со невиден дебакл во хармонизирањето на нивните ставови околу едно многу едноставно прашање. Тоа е усогласувањето околу именувањето на нови амбасадори во некол-

КАВГАЏИСКА К

Но, многу брзо спротивставените страни увиделе дека дошле до тоа за поглавица да избираат човек кој поради годините, староста и воопшто не можел да удира шлаканици.

Наведеново многу асоцира на односите, поставеноста, соработката и комуницирањето на нашите институции, каде што има сè освен најнормален договор за прашања, кои барем малку се поважни од индиските шлаканици. Станува збор за работи кои се јасни, не само според словото на Уставот и законите,

ЗА ДА СЕ СТАВИ СВЕТОТ ВО РЕД МОРА ПРВО ВО РЕД ДА ГИ СТАВИМЕ НАШИТЕ ГЛАВИ - КОНФУЧИЕ

туку и според секоја елементарна здрава логика. Препукувања, мesteња, инсинуации, навреди и што сè не друго од нашата богата колекција на пцости и навреди. Сè се прави за дефицитот на аргументите пропорционално да се покрива со монтажи и навреди. Колку помал аргумент толку поголема навреда. Тука се кокаинот, седативите и ред други психодопинзи. Повикување на "две различни култури и светови", сакајќи да докажат дека нивната навреда е "покултурна" отколку на опонентите. Од друга страна, пак, кога власта е во прашање сите сме од иста крвна група. Од иста култура, од иста религија. Сите сме родени браќа. Никако да ја сфатиме содржината на една поговорка која вели: "Треба да не загрижува викот на непријателот, но најмногу молчењето на пријателот".

Во годината која по сите параметри ќе биде одлучувачка за нашите долгогодишни аспирации за членство во НАТО алијансата, за жал, нашите институции меѓусебно комуницираат како селски кавгаџии. Новинарите веќе ги научиле поимите "топење мраз" и "дијалог" за ретките и наметнатите средби меѓу претседателот на државата и премиерот. Зна-

ку релевантни држави и меѓународни организации. "Дијалогот" тешко оди без странски посредници и олеснувачи. Со тоа на најоригинален начин покажуваме каква одговорност и капацитет имаат нашите државни институции. Колку тие се функционални и деперсонализирани. Колку тие се имуни на субјективизми и на волонтаризми. По секоја правна, политичка и морална логика, институциите се упатени на меѓусебна соработка. Коалицирањето со ѓаволот се случи од моментот кога шефот на државата, во име на некако "принципиелно вонпартиско" држење на амбасадорскиот кадар, отповика двајца амбасадора кои си зеле за право јавно да се произнесат за меѓупартиската пресметка во борбата за кормилар кај социјалдемократите. Тогаш претседателот на државата, и самиот вмешан во внатрешпартиската борба за власт, во име на "помалото зло" направи многу големо зло. Ја остави државата без амбасадор во најголемата светска сила во годината кога се очекува да се даде дефинитивниот збор за тоа дали државата конечно ќе добие покана за полноправно членство во североатлантската Алијанса.

"ТРЕБА ДА НÈ ЗАГРИЖУВА ВИКОТ НА НЕПРИЈАТЕЛОТ, НО НАЈМНОГУ МОЛЧЕЊЕТО НА ПРИЈАТЕЛОТ!"

Многумина укажуваа дека државата и нејзините граѓани најмногу ќе ги чини валканата политичка игра, поврзана со внатрешпартиските и меѓупартиските пресметки. Поради разрешувањето на амбасадорот Јордановски сега ни пристигнуваат скапите сметки, кои луѓето треба да ги платат поради евтината политикантска игра на нашите политиканти, кои се "големи" водачи само поради критериумот на случајност. И не случајно сме тука каде што сме, а сите кои со деценија и повеќе беа зад нас, сега се дел од ЕУ, или побрзо се движат кон неа.

АНАХРОНО Е ДА СЕ ИСЦРПУВАМЕ ВО НАШЕТО КАРАКТЕРИСТИЧНО "КОЈ НАЈМНОГУ Е ВИНОВЕН", НАТПРЕВАРУВАЈКИ СЕ ВО НАВРЕДИТЕ. И БОРБАТА НА ИДЕИ ДА ЈА ПРАКТИЦИРАМЕ КАКО НАТПРЕВАР ЗА ПОГОЛЕМОТО ЗЛО. НИКАКО ДА СФАТИМЕ ДЕКА ПОНЕКОГАШ И МОЛЧЕЊЕТО Е ЗЛАТО.

Одлуката образложена како "помало зло" направи поголемото зло да остане за самиот крај. За само четири месеци фаволот дојде по своето. Одлуката на американскиот Сенат да ја стави во

ки карактер за претседателот на САД, сепак работата не е толку несериозна ако се има предвид дека предлагачот на резолуцијата, Џозеф Бајден, е претседателски кандидат, кој има интерес да им

лациите меѓу централната и локалната власт. Во судската власт инерцијата го прави своето. Државната администрација, образовните организации, спортските здруженија итн. продолжуваат по старо. И тука комуникацијата се одвива како дијалог меѓу глуви. Постои можност во вода да падне сè тоа што е резултат на нашиот ангажман во борбата против глобалниот тероризам, што е врвен американски национален интерес. Наспроти сите наши глупости, сè уште нашето учество во светската анти-терористичка коалиција е најголемиот спасител на нашите долгорочни национални интереси. Не треба да звучиме нихилистички ако кажеме дека создадените политички околности, надвор и околу нас, најмногу влијаеле за пресилниот сјај на пораката од Рига. Логиката за вклучување во НАТО поради зајакнување на внатрешната безбедност на државата по пат на увоз на НАТО-политичкиот авторитет, не е наша голема предност.

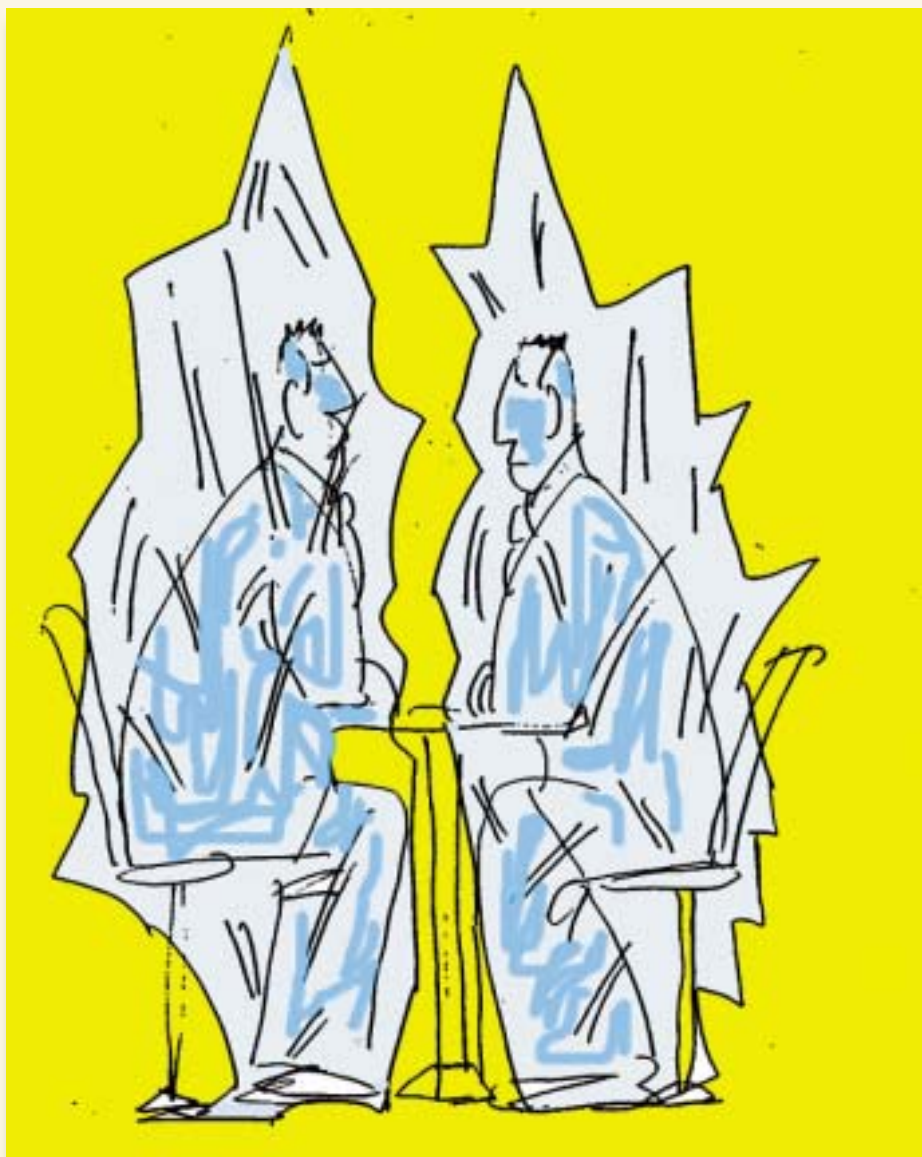
Паметниот Конфучие вели дека за да се стави светот во ред мора прво во ред да ги ставиме нашите глави. Сосема е

заграда референцата со која државата е примена во Обединетите нации, заедно со уставното име, не е без неповолни последици. Грчкото лоби во САД е многу силно и добро организирано. Иако донесената резолуција нема обврзувач-

излезе во пресрет на помоќните лоби групи во државата, меѓу кои и на грчкото лоби. Исто така, не треба да се игнорира фактот дека резолуцијата беше донесена едногласно.

Не е подобра состојбата ниту со ре-

КОГА ВЛАСТА Е ВО ПРАШАЊЕ СИТЕ СМЕ ОД ИСТА КРВНА ГРУПА, ОД ИСТА КУЛТУРА, ОД ИСТА РЕЛИГИЈА, СИТЕ СМЕ РОДЕНИ БРАЌА.

јасно дека дефицитот на странски инвестиции кај нас е резултат на "нејасната безбедносна слика" што, рака на срце, многу повеќе е последица на бесмислените караници и бескрупулозноста на овдешните политичари, како и нивната тотална ирационалност во селекционирањето на средствата во борбата за власт и превласт. И по толку години плурален живот апсурдно е за разговорите и за договарањата меѓу нашите институции да се бараат олеснувачи. Никако да се ослободиме од свеста дека комуницирањето не претставува понижување, срам, навреда или повреда на суетата. Тоа не е само општа обврска, туку и доблест на политичарите кои почитуваат барем една буква од зборот "одговорност". Анахронно е да се исцрпуваме во тоа наше карактеристично "кој најмногу е виновен", натпреварувајќи се во навредите. И борбата на идеи да ја практикуваме како натпревар за поголемото зло. Никако да сфатиме дека понекогаш и молчењето е злато.

Нормалното комуницирање и довербата можат многу да помогнат за процесите да тргнат по рационална и по логична насока и дефинитивно да почнеме посериозно да се зафатиме со тоа што за луѓето значи егзистенција и развој.